

9. Debat i aprovació de l'escrit enviat pel professor Enric Martín als membres de la Comissió Permanent (Doc 11/1-2020)

(Document aprovat per consens a la Comissió Permanent de l'EPSEVG del dia 11-06-2020)

(Document enviat, pel Secretari Acadèmic de l'EPSEVG, al rectorat de la UPC el dia 16-06-2020)

Després de 10 anys de retallades a la Universitat ens ha tocat viure un moment molt trist i difícil per a tothom. Ha estat, i és, una situació que ha posat sobre la taula els efectes d'anys de menyspreu dels serveis públics i de deixadesa en la definició d'un model universitari públic i eficient.

En el nostre cas, a més a més de la situació general d'angoixa o incertesa, ens hem vist obligats a treballar des de casa, amb els nostres propis medis, incrementant sobre manera les hores de dedicació, dia a dia, sense interrupcions ni en caps de setmana, que no han existit. Això sense comptar la despesa energètica que ens ha suposat ni l'amortització d'equips, i que paguem nosaltres individualment.

Ara ja s'inicia el període de valoració d'actuacions, d'anàlisi global, de millora del sistema. El PDI, tradicionalment, ens hem hagut d'espavilar per a poder fer front a les activitats docents. Des dels temps de la pissarra i les transparències al moment actual de material audiovisual i informàtic. En aquesta transició hem hagut de posar nosaltres les eines de treball. Com a molt, la universitat ha cofinançat amb els departaments algun material informàtic. Aquest cofinançament suposava, a la majoria de casos, una participació dels grups de recerca a la despesa. Dit d'una altra forma, el PDI paga de la seva butxaca aquest cofinançament.

Sembla coherent que en aquests moments es pugui exigir a la Universitat que doti d'eines al PDI. El finançament íntegre dels ordinadors i de la resta de material que ara veiem que necessitarem en endavant (portàtils, tablets, etc) és ja una qüestió ineludible.

Ara hi haurà la possibilitat de muntar algunes aules a l'escola per a fer classes no presencials, o semipresencials. És adequat, però insuficient. Si tornéssim a tenir un episodi com a l'actual, encara que sigui amb menys virulència, no sé quants tornaríem a fer el paper que hem fet ara. Les inversions en material docents també haurien de tenir en compte les inversions en els docents.

La nostra professió és fonamentalment vocacional, i implica dedicació total, però és just que reclamem també millores que ens ajudin a fer-la efectiva. La conformitat i la quietud no són precisament característiques que ens puguin definir, volem progressar, volem avançar, volem millorar, necessitem més medis, necessitem més reconeixement, el voluntarisme pot tenir data de caducitat.

Aquesta legítima reivindicació és únicament una de les múltiples que la Universitat s'ha de plantejar, i s'ha d'emmarcar en la necessitat d'adoptar mesures profundes de més ampli abast de reestructuració del sistema universitari i, per extensió, de la nostra manera de conviure com a ciutadans. És evident que aquesta anàlisi afecta tots els estaments universitaris, PDI, PAS i estudiantat, i que en tots els àmbits s'han de detallar mesures concretes. Cal redefinir i establir un nou model universitari, que el faci eficient al marge del conjuntural oportunisme polític. Cal una inversió pública real, i que no passi únicament per l'amortització d'alguns, pocs, equipaments, que faci possible un ensenyament de qualitat. Cal pensar en les persones d'avui, que fem possible l'ensenyament, i en les persones de demà, que rebran els fruits d'aquest esforç.